

Colecția
NOUA SPIRITUALITATE
coordonată de
DUMITRU CONSTANTIN-DULCAN

Titlul original: *Secrets of the Light: Lessons from Heaven* de
Dannion Brinkley și Kathryn Brinkley

Copyright © Dannion Brinkley și Kathryn Brinkley 2008
Publicat cu acordul HarperCollins Publishers
Copyright © 2016 Editura Școala Ardeleană pentru
traducerea în limba română

Editura ȘCOALA ARDELEANĂ
Cluj-Napoca, str. Mecanicilor nr. 48
Redacția: tel 0364-117.252; 0728.084.801
e-mail: office@scoalaardeleanacluj.ro,
redactie@scoalaardeleanacluj.ro
Difuzare: tel/fax 0364-117 246; 0728.084.803
e-mail: difuzare@scoalaardeleanacluj.ro,
esadifuzare@gmail.com
www.scoalaardeleanacluj.ro

Descrierea CIP este disponibilă
la Biblioteca Națională a României

ISBN 978-606-797-004-3

Imagine coperta I: Jesse Clockwork, Flickr.com

Coperta: Ioachim Gherman
Editor: Vasile George Dâncu
Tehnoredactare: Cristina Braiț

DANNION BRINKLEY

și

KATHRYN BRINKLEY

TAINELE LUMINII

Noi revelații din lumea de dincolo

**Cuvânt înainte de
Dumitru Constantin-Dulcan**

**Traducere de
Vianu Mureșan**

Cluj-Napoca, 2016

CUPRINS

Cuvânt înainte de DUMITRU CONSTANTIN-DULCAN....	11
Prefață.....	17
 Partea I	
Până acolo și iarăși înapoi	23
 Unu	
DANSUL MEU SPRINTEN CU MOARTEA	25
 Doi	
A TRĂI ÎNTRE CELE DOUĂ LUMI	42
 Trei	
ATÂT DE DEPARTE DE CASĂ.....	47
 Patru	
CEEA CE CAUȚI TE CAUTĂ PE TINE.....	54
 Cinci	
SĂ NE SINCRONIZĂM CEASURILE.....	61
 Șase	
FĂRĂ ALTE JUSTIFICĂRI.....	69
 Șapte	
O ALTĂ VIAȚĂ ÎNFRÂNTĂ	77
 Opt	
VARIATELE ORDINE ALE CERULUI.....	87
 Nouă	
VIDUL FERTIL	96

Partea a II-a	
Calea împărtită spre putere.....	109
Zece	
IAR ACUM, CE A MAI RĂMAS DIN POVESTE.....	111
Unsprezece	
PUTERA PRIN IUBIRE	120
Doisprezece	
PUTERA PRIN ALEGERE.....	131
Treisprezece	
PUTERA PRIN CREDINȚĂ.....	137
Paisprezece	
PUTERA PRIN RUGĂCIUNE	142
Partea a III-a	
Cele șapte lecții din Cer	149
Cincisprezece	
LECTIA ÎNTÂI.....	151
Saisprezece	
LECTIA A DOUA	160
Săptesprezece	
LECTIA A TREIA	167
Optsprezece	
LECTIA A PATRA	173
Nouăsprezece	
LECTIA A CINCEA.....	179

Douăzeci	
LECTIA A ȘASEA.....	186
Douăzeci și unu	
LECTIA A ȘAPTEA.....	190
Douăzeci și doi	
REVIZUIREA PANORAMICĂ A VIETII.....	199
Concluzii	
DACĂ ESTE ADEVĂRAT, CE E DE FĂCUT?	207

Uru

DANSUL MEU SPRINTEN CU MOARTEA

Arta de a trăi cum se cuvine și arta de a muri mulțumit sunt una și aceeași.

- Epicur

Atunci când am murit întâia dată, nu a fost chiar
atât de îngrozitor cum îmi închipuam că ar putea fi.
Totuși, ca să fiu sincer, până la cei douăzeci și cinci de
ani ai mei nu mă gândisem prea serios la moarte - cel
puțin nu la a mea. Cu toate acestea, între 1975 și 1997
am reușit să mor o dată și să dansez cu moartea încă
în alte două experiențe la limita morții. Mare parte
din poveste am relatat-o în primele mele două cărți,
Salvat de lumină (1995) și *Împăcat cu lumina* (1996). Dar
în această carte doresc doar să reamintesc atât cât
trebuie din întreaga poveste, pentru a ne putea atinge
obiectivul principal propus - să înțelegem cum putem
să trăim cu toții vieții mai depline și mai lipsite de frică.

Pe la 1975 nu eram decât un mic bandit care putea anticipa o lovitură de pumn, demonta o pușcă și repară un Chevrolet ('57 Chevy) cu o mână legată la spate. În afara de asta, și câte o noapte petrecută cu prietena mea în oraș, nu dădeam doi bani pe alte chestii. În orașul meu natal eram derbedeul pe care

toată lumea îl detesta. Mai mult, acest lucru mă încânta grozav. Credeam că reușisem să creez lumea ideală pentru mine, până în clipa când o furtună ucigașă s-a ivit amenintător, nu mai departe de-o zvârlitură de băț distanță de casa mea din Carolina de Sud, în seara de 17 septembrie 1975.

Fusesem plecat la muncă în afara orașului vreme de câteva săptămâni. Tocmai povesteam la telefon cu un bun prieten când, deodată, un trăsnet a bubuit chiar deasupra casei mele. Ca o rachetă ghidată termic, a fost atras iute de linia telefonică ce trecea prin pământ. În câteva clipite a sfârtecat în mine o cărare de carne și os topite, intrându-mi în cap prin receptorul telefonului. Totul s-a petrecut atât de repede, încât n-am avut timp de reacție. Deși auzisem un sunet asurzitor, ca o locomotivă de mare viteză gonind spre urechea mea, trăsnetul mi-a atins capul înainte să apuc să mă gândesc că trebuie să las telefonul jos. Deja era prea târziu; trăsnetul era teribil de hotărât să-și facă de cap cu mine. M-a ridicat instantaneu de pe dușumeaua dormitorului și m-a ținut suspendat în aer. O durere mistuitoare mi-a răucit simțurile în timp ce electricitatea îmi pătrunse în întregul trup, întipărindu-mi iscălitura ei de foc de-a lungul șirei spinării. Corpul meu ardea de la interior spre exterior. Era o stare ce depășea orice idee de suferință – agonie împinsă până la limita ce-o făcea de nesuportat. Nu mai puteam gândi; nici măcar nu mai puteam țipa. Când trăsnetul mi-a ieșit prin picioare, m-am prăvălit peste pat ca și cum m-ar fi tras cineva cu forță, strâmbându-i ramele serios în timpul căderii.

Între timp, prietena mea, Sandy, a auzit bubuitura și a venit într-un suflet de la bucătărie

să vadă ce se întâmplă. A țipat deodată îngrozită că văzând ce-i stătea înaintea ochilor. Eram eu, ars grav și lovit, tăvălit fără viață de-a curmezișul patului. A tras adânc aer în piept și a început imediat procedura de resuscitare cardiopulmonară. Îmi amintesc că o priveam în timp ce făcea asta. Eram suspendat chiar sub tavan în partea îndepărtată a camerei și, cu toate că pluteam deasupra scenei, niciun moment nu m-a bătut gândul că sunt de fapt mort.

Cum să zic, pe vremea aceea perspectiva mea spirituală era într-adevăr limitată, dacă nu de-a dreptul greșită. Fusesem crescut în Sudul profund și, din căte probabil știți, acolo de unde vin eu, toată lumea se duce în iad. Ca supraviețitor al acelui mediu religios fundamentalist, nu dispuneam de cadrele spirituale care să-mi permită înțelegerea a ceea ce tocmai mi se infățișa înaintea ochilor. Nu auzisem niciodată de experiențe la limita morții. Doctorul Raymond Moody nici nu formulase încă această expresie. Și chiar dacă aș fi auzit-o, nu aș fi crezut în ea. Niciodată nu dădusem vreo importanță unei astfel de aiureli cosmice. Pentru mine, lumea misticismului nu prezenta nici cel mai mic interes. Dar de atunci încocace, începând exact cu acel moment din 1975, tot ceea ce este spiritual beneficiază de atenția mea deplină. Cred că s-ar putea zice că trăsnetul m-a făcut să-mi revizuiesc pentru totdeauna atitudinea.

La scurt timp, din poziția mea favorabilă de observație chiar de sub tavan, l-am zărit pe Tommy – prietenul cu care vorbisem la telefon – apărând în fugă în dormitor. Panicat de întreruperea bruscă a conversației noastre, a închis repede telefonul și s-a

repezit către casa mea. Având formare medicală dobândită în Marină, Tommy a preluat de îndată efortul de resuscitare, în timp ce Sandy a dat fuga la vecini ca să sune ambulanța. Mă uitam la ei cu multă curiozitate și fără nici cea mai mică senzație de disconfort fizic. Acea senzație chinuitoare de strivire și de arsură, care mă pironise cu doar câteva momente mai devreme, se risipise acum.

În timp ce se petreceau toate acestea, paleta vibrantă de culori vii ce emanau dinspre Tommy și Sandy m-a stupefiat. De fapt, pe măsură ce îmi roteam privirea prin cameră, toate lucrurile îmi apăreau literalmente vii și pulsând în culori. Până și sertarele de lemn de la dulapul din colț radiau o energie multicoloră. Ce remarcă splendidă pentru un bădăran ca mine! Aș dori ca toată lumea să poată vedea ceea ce am văzut eu în seara aceea. A schimbat cu siguranță felul în care mă raportează la viață însuflețită și chiar la cea neînsuflețită până în ziua de azi. Nu mai pun la îndoială defel forța vitală spirituală, singulară și mirifică, ce străbate orice element din lumea fizică. Să fiu martor la felul cum toate lucrurile erau atât de intricate, de întrepătrunse și înrudite la cele mai adânci niveluri ale unei rețele matriciale profund organizate a fost, într-adevăr, pentru mine, o realitate nouă, copleșitoare și ineluctabilă. Totuși, oricât de înălțătoare a fost acea descoperire, ea păleşte prin comparație cu ceea ce urma să vină. Înainte ca noaptea să se sfârșească, mi-a fost menit să fiu martorul uluitoarelor minunătii ale împărăției cerești.

Dar mai întâi să spun că Sandy s-a întors de la vecini tulburată, gâfâind, ca să îi spună lui Tommy că

paramedicii erau pe drum. Era nerăbdătoare să își reia efortul de a-mi reporni inima. Din fericire, Sandy își finalizase recent cursul de resuscitare cardiopulmonară oferit de angajatorul ei. Mai mult, încrederea ei în eficiență acestei proceduri a fost sporită exponential de nerăbdarea de a-mi reda respirația. Într-o ultimă încercare furioasă de-a mă reînvia, Sandy și-a ridicat palmele împreunate deasupra capului și, cu o bufnitudine puternică și dureroasă, m-a izbit cu ele în piept. La momentul impactului, ochii mi s-au deschis larg, iar corpul mi s-a contractat cu o răsuflare greoai. Imediat am simțit că parcă întregul meu corp fusese strâns într-o cămașă de forță ce mă paraliza, care parcă fusese înmuiată în acid. Această stare agoniacă a durat numai vreo două minute înainte să mă apuce niște convulsii. În câteva secunde m-am ridicat din nou în afara corpului.

Tocmai la timp ca să prevină spectacolul unei isterii complete din partea lui Sandy, paramedicii au dat buzna în casă fără a pierde vreme cu ciocănîtul în ușă. S-au apucat imediat să mă manevreze cu acuratețe febrilă. Nu peste mult timp am fost urcat în partea din spate a ambulanței, cu Sandy alături de mine. În urma ambulanței venea Tommy cu mașina sa, escortându-ne la mică distanță până la spital. Eu ședeam lângă corpul meu pe partea opusă lui Sandy. Paramedicul a pus de câteva ori paletele pe pieptul meu, dar până la urmă s-a dat bătut. Mă considera o cauză pierdută. Totuși, a asigurat-o pe Sandy că mai e puțin până să ajungem în camera de urgență, unde vor continua să încerce resuscitarea mea. Ea plângea în tăcere cu față prinsă între palme. Încercam să o

liniștesc, să îi spun că sunt acolo, lângă ea, dar nu mă putea auzi. Îmi amintesc că îmi studiam fața și corpul foarte atent. Eram cam dezamăgit de înfățișarea mea. Întotdeauna mă mândrișem cu aspectul meu de mascul arătos, dar în această noapte păream literalmente livid ca moartea. E amuzant cum mândria și ego-ul sunt ultimele slăbiciuni omenești de care scăpăm.

Când ambulanța a frânat de oprire la ușa spitalului, câțiva oameni ne-au venit repede în întâmpinare. Sandy și Tommy au fost conduși într-o cameră de așteptare, iar corpul meu a fost transportat cu targa mobilă în camera de urgență, unde mi-a fost pronunțat decesul fără prea multe ezitări. A fost o noapte de vineri agitată la spital, după ce furtuna devastatoare a făcut prăpăd în oraș. Camera de examinare pe care o ocupasem era necesară pentru pacienții încă vii, așa încât corpul meu a fost învelit cu un cearșaf și depus într-o cameră goală până să vină dispoziția să fiu dus la morgă. Categoric, aceasta nu era ziua mea norocoasă!

Dar nu pentru aşa ceva mă găseam eu acolo. În loc să mă duc în camera de urgență cu targa, m-am pomenit învăluit de vastitatea cenușie și licăriindă a unui tunel învolburat. Apoi am fost dus prin spațiu, cu picioarele înainte, ca și cum aş fi zăcut pe o bandă transportoare invizibilă. La început, tot ceea ce am experimentat a fost o liniște adâncă, dar nu peste mult timp am putut să percep un ușor sunet, ca de clopote, adus de vânt din depărtare. Răsună atât de delicat și îmi simțeam corpul vibrând, ca răspuns la tonul fiecărui clinchet. Și, în plus, spațiul spiralat continua să se înfășoare ritmic împrejurul meu.

În acel moment am văzut o lumină la ceea ce părea a fi capătul acestui vârtej învolburat. Lumina emana o strălucire uluitoare și captivantă. Prima dată mi-a fost teamă să o privesc – credeam că să-mi ardă ochii. Totuși, nu puteam să mă abțin. Simțeam o pornire irezistibilă să o privesc. Am cedat tentației și deodată m-am pomenit că stau chiar în mijlocul acelei lumini. De fapt, eram una cu lumina. M-am simțit în siguranță și desăvârșit, probabil pentru prima oară în viața mea. Lumina era vie. M-a pătruns cu căldura ei și m-a legănat în ceea ce am simțit a fi un sanctuar al iubirii fervente și al primirii binevoitoare. Experiența a fost mai mult decât entuziasmantă.

Senzatia de placere care mă învăluise se aprobia de extaz, și totuși mintea mea torcea cu viteză amețitoare. Unde mă găseam? Ce era acest loc? Poate să fie totul doar un vis încântător pe sfârșite? Cum mi-am lăsat privirea în jos, conturul măinii mele mi-a reținut atenția. Arăta transparentă și totuși scăpăra în mici răulețe de culoare schimbătoare. Privind la corpul meu, vedeam că pulsa în aceleași culori de curcubeu pe care le văzusem în jurul prietenilor mei atunci când încercau să mă resusciteze. Am avut o surpriză când am simțit prezența cuiva prin apropiere. Prinț-o ceată groasă, și totuși străvezie, de argint opalescent, o Entitate extraordinar de luminoasă s-a materializat în fața ochilor mei. Energia ei se simțea hrănitoare, iubitoare, dătătoare de pace și ciudat de familiară. Căutând cuvântul perfect care să descrie cum m-am simțit în prezența acestei Entități, doar „desăvârșit” ar spune destul. Cum părea să plutească înspre mine, mă simțeam din ce în ce mai iubit; am devenit mai valoros